

Arrest

nr. 233 967 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heet J. en bent Venezolaans staatsburger. U bent geboren op 29 augustus 1988 in San Felix in Venezuela.

U heeft in Venezuela op de volgende plaatsen gewoond: van uw geboorte tot 15-jarige leeftijd in het dorp Campiarito bij uw grootmoeder en van 15-jarige leeftijd tot aan uw vertrek uit Venezuela in San Felix. U werd opgevoed door uw grootmoeder. U heeft een diploma middelbaar onderwijs behaald. In Venezuela hebt u onder andere gewerkt als bediende in een apotheek. U heeft een dochter, genaamd V., die nog in Venezuela verblijft. U verklaart niet terug te kunnen naar Venezuela ten gevolge van de algemene socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie. Zo stelt u dat het momenteel in Venezuela erg moeilijk is om voedsel en geneesmiddelen te kunnen kopen. Daarnaast stelt u dat het erg gevaarlijk is in Venezuela en dat de veiligheidsdiensten niet instaan voor de veiligheid van de mensen. U verklaart dat de veiligheidsdiensten zelf corrupt en gewelddadig zijn. Voor uw vertrek uit Venezuela bent u naar één manifestatie geweest tegen de Venezolaanse regering. U besloot nadien het land te verlaten omdat u van oordeel was dat er geen wijziging van regime zou komen. U heeft Venezuela verlaten op 28 november 2017. U kwam op 29 november 2017 aan in België en diende hier op 20 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw celibaatsattest, afschriften van de vluchten die u nam tijdens uw reisroute en foto's in verband met de situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart in Venezuela te hebben deelgenomen aan één manifestatie tegen de Venezolaanse regering (CGVS, p.8). U stelt dat dit de enige manifestatie was waaraan u deelnam. U verklaart daarenboven nooit politiek actief geweest te zijn in Venezuela en geen familie te hebben die er politiek actief was (CGVS, p.9). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij of welke enkel hebben deelgenomen aan een manifestatie, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u door deelname aan deze éne betoging in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten en/of door uw deelname persoonlijke vervolging zou moeten vrezen (CGVS, p.8-9).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in zaken omtrent internationale bescherming zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien,

waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie in Venezuela als één van de redenen voor uw vertrek (CGVS, p.8-9). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde uitzonderlijk ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo dient opgemerkt te worden dat u in Venezuela werk had als bediende in een apotheek (CGVS, p.3). Bovendien is het huis waar u in Venezuela in woonde eigendom van uw grootmoeder (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast dat u en uw familie de kosten konden betalen voor voedsel en hygiënische producten (CGVS, p.7). Jullie gingen trouwens niet zelf aanschuiven in de wachtrijen aan supermarkten, maar jullie kochten voeding aan een meerkost van mensen die wel hadden aangeschoven in de wachtrij (CGVS, p. 7). Ten gevolge van bovenstaande elementen met betrekking tot uw socio-economische situatie kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw reisroute, zoals aangetoond d.m.v. uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw celibaatsattest en de afschriften van uw vlucht, wordt niet getwijfeld. Voorts legt u foto's neer in verband met de algemene situatie in Venezuela. Er dient opgemerkt te worden dat deze foto's in verband met de algemene situatie niets veranderen aan bovenstaande appreciatie betreffende de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 maart 2019 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoekster benadrukt dat ze een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt in geval van terugkeer naar Venezuela en dat de Venezolaanse bevolking, door de erbarmelijke socio-economische situatie, aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel medisch zorg, huisvesting ontbreekt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

Verder betoogt verzoekster dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stelt dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijst erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden. Ze haalt volgende informatie aan: "Amnesty International, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019*", "Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured-Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019*", "The Guardian, *Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018*". Ze wijst tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 23, p. 24). Tot slot haalt verzoekster aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de "wet tegen haat" in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News "*Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*" van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists "*Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*" van 6 februari 2018).

Verzoekster wijst erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekster stelt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (COI Focus, p. 6).

Verzoekster wijst erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoekster stelt dat er “*tientallen van duizenden “Collectivos” [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen*”, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtoont dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, “*Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*” van 22 april 2017). Verzoekster stelt dat de Colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verzoekster haalt de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan (“*RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019*”, “*The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019*”, “*BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019*”). Ze stelt dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Verzoekster benadrukt dat uit de COI Focus “*Le retour des ressortissants Vénézuéliens*” van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders, maar dat deze COI Focus niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin online raadpleegbaar is. Verzoekster betoogt dat de grootste voorzichtigheid dient worden toegepast, in het bijzonder gezien de gespannen actuele en socio-economische situatie in Venezuela.

Wat de socio-economische situatie betreft stelt verzoekster dat deze in de laatste maanden nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als “*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*” (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekster betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus “*Vénézuéla: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Ze haalt aan dat recente verslagen melden dat “*de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat*”. Ze stelt dat er geen officiële cijfers zijn maar dat vele bronnen bevestigen dat “*de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt*”. Ze verwijst naar Miami Herald “*Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*” van 6 januari 2019. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de “*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*”. Verzoekster stelt verder dat de “*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*” niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er “*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*” is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR “*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*” van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (The Guardian “*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*” van 17 februari 2019), dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de “*High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*” (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Verzoekster betoogt dat ze ingeval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)*”.

Aangaande de socio-economische situatie van verzoekster benadrukt zij duidelijk te hebben verklaard dat *“ze de minimum loon verdiende, met dewelk niet eens een zak rijst gekocht kan worden (CGVS p5)”*, dat ze tot twee maanden voor haar vertrek werkte en dat er daarna geen werk meer voor haar was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), dat *“de leden van haar familie, door het samenbrengen van hun inkomsten, nauwelijks genoeg eten kopen konden om te overleven (CGVS p7)”*, dat *“ze door de hoge onveiligheid voor haar leven vreest”*, dat *“er vele criminele banden zijn”*, en dat *“de orde troepen niet helpen of zelfs met de banden samenwerkt (CGVS p 8)”*. Waar de bestreden beslissing stelt *“dat “Jullie gingen trouwens niet zelfs aanschuiven in de wachtrijen aan supermarkten, maar jullie kochten voedsel aan een meer kost van mensen die wel hadden aangeschoven in de wachtrij” (p3)”*, benadrukt verzoekster duidelijk te hebben verklaard *“waarom ze niet zelfs aanschuiven ging in de wachtrij, omdat het te gevaarlijk is, er zijn criminele banden en er is veel onrust om voedsel kopen te kunnen (CGVS p8)”*.

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *“The Guardian, “Life’s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”, 25/06/2018”* en *“Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019”*. Verzoekster bevestigt dat *“zij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.”*

Verzoekster wijst tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“2. UNHCR, *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

3. *New-York Times, “Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”*, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>

4. VOA News, *“Venezuela’s New Anti-hate Law Derided as Censorship”*, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>

5. *Committee to Protect Journalists, “Venezuela’s anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press”*, 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-another-tool-to-intimidate-the-press/>

6. *The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>

7. Amnesty International, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hungerpunishment-and-fear-the-formula-or-repression-used-by-authorities-undernicolas-maduro/>
8. RTBF, *Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire*, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=I0141094
9. Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
10. *The Guardian*, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
11. *BBC News*, *Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo*, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
12. *Miami Herald*, *Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*, 06/01/2019, <https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article223950330.html>.

Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer over de nieuwe ontwikkelingen en actualisatie van de situatie in Venezuela.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster legt haar originele Venezolaans paspoort neer, alsook haar geboorteakte, haar celibaatsattest, een afschrift van haar vluchten. Deze documenten worden niet betwist en tonen genoegzaam de identiteit en nationaliteit van verzoekster aan.

2.4.2. Verzoekster verklaart in geval van terugkeer naar Venezuela “een totaal gebrek aan toekomstperspectieven” te vrezen (vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Ze benadrukt dat de situatie er uitzichtloos werd nadat Maduro aan de macht kwam, dat een gebrek aan voeding, medicatie en werkgelegenheid de situatie in Venezuela onleefbaar maakt en dat ze een normale toekomst wil uitbouwen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

2.4.3. Wat betreft verzoeksters verwijzingen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een

bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.4. Verzoekster maakt tevens melding van een eenmalige deelname aan een betoging in de loop van 2006, doch geeft uitdrukkelijk aan dat er geen verband is tussen haar deelname en haar vrees ingeval van terugkeer (vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat dit de enige manifestatie was waaraan ze deelnam en stelde ze daarenboven dat ze nooit politiek actief was in Venezuela en geen familie heeft die er politiek actief was (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 november 2018 (hierna: notities), p. 9). Aldus is niet aannemelijk dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen omwille van haar eenmalige deelname aan een demonstratie in 2006, wanneer huidig president Maduro zelfs nog niet aan de macht was. Dit klemt te meer nu verzoekster ook zelf aangeeft geen vrees te hebben omwille van deze deelname.

2.4.5. De door verzoekster bij het CGVS neergelegde foto's betreffen de algemene situatie in Venezuela en kunnen aldus geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aantonen.

2.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

De Raad herneemt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen omwille van haar eenmalige deelname aan een demonstratie in 2006. Dit feit kan dan ook geen reëel risico op ernstige schade schragen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat dat ze ingeval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Ze stelt dat deze in de laatste maanden nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekster betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "*Vénézuéla: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Ze haalt aan dat recente verslagen melden dat "*de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat*". Ze stelt dat er geen officiële cijfers zijn maar dat vele bronnen bevestigen dat "*de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt*". Ze verwijst naar Miami Herald "*Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*" van 6 januari 2019. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de "*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*". Verzoekster stelt verder dat de "*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er "*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*" van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (The Guardian "*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*" van 17 februari 2019), dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de "*High Representatieve of de Council of de European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*" (Declaration by the High Representatieve on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Gelet op de rapporten bij het verzoekschrift en bij aanvullende nota ter terechtzitting neergelegd en aangehaald, neemt de Raad aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria', zie notities, p. 8), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift en ter terechtzitting aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. Zo woonde verzoekster in Venezuela in het huis dat eigendom was van haar grootmoeder (notities, p. 4). Verder werkte verzoekster in Venezuela als bediende in een apotheek, nadat zij een cursus had gevolgd om apothekersassistente te kunnen worden (notities, p. 4). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze voordien in kledingwinkels en in restaurants had gewerkt (notities, p. 5). Verzoekster gaf aan dat, hoewel ze uit een zeer nederig gezin met weinig middelen komt, er wel voldoende te eten was (notities, p. 7). Verzoekster en haar familie konden tevens de kosten van hygiënische producten betalen (notities, p. 7). Bovendien gingen verzoekster en haar familie trouwens niet zelf aanschrijven in de wachtrijen aan supermarkten, maar kochten voeding aan een duurdere prijs van mensen die wel hadden aangeschoven in de wachtrij (notities, p. 7). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële

behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezan. Met het louter hernemen en benadrukken van haar verklaringen in het verzoekschrift toont verzoekster niet aan bij een terugkeer naar Venezuela te worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, zoals aangehaald in de aanvullende nota door verzoekster neergelegd ter terechtzitting). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK